

Sygn. akt I C 540/18

Dnia 17 lipca 2020r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Grażyna Poręba

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 października 2019r.

w Nowym Sączu

sprawy z powództwa Gminy Miejskiej K.

przeciwko G. S.

o zapłatę

I. oddała powództwo,

II. zasądza od powoda Gminy Miejskiej K. na rzecz pozwanego G. S. kwotę 146,80 zł. (sto czterdzieści sześć 80/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 540/18

ZARZĄDZENIE

1. odnotować wyrok,
2. odpis wyroku doręczyć pełnomocnikowi powoda (z odpisami pism pozwanego 8.06.2020r.) i pozwanemu z pouczeniem o sposobie i terminie złożenia wniosku o uzasadnienie i wniesienia apel.
3. kal. 7 dni.

Nowy Sącz, 17 lipca 2020r. Sędzia Grażyna Poręba

Sygn. akt I C 540/18

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 17 lipca 2020r.

Powód Gmina Miejska K. wniósł o zasądzenie od pozwanego G. S. kwoty 249,38 zł. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu (pozew złożony 20 lipca 2016r.) oraz zasądzenia zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podał, iż podczas kontroli dokumentów przewozowych stwierdzono, że pozwany G. S. w dniu 29.02.2016r. jechał środkiem komunikacji miejskiej bez ważnego biletu. Na kwotę dochodzoną pozwem składają się: opłata przewozowa 4 zł., opłata dodatkowa 240 zł., odsetki ustawowe 5,38 zł. wyliczone na dzień 8 lipca 2016r.

Tut. sąd w dniu 27 lipca 2016r. w sprawie sygn. akt I Nc 3146/16 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Powyższy nakaz zapłaty, z uwagi na wskazanie przez powoda nieaktualnego adresu, został skutecznie doręczony pozwanemu dopiero w dniu 12 czerwca 2018r.

Pozwany G. S. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wnosząc o oddalenie powództwa i zaprzeczając w całości twierdzeniom powoda.

Podał, iż w dniu 29 lutego 2016r. nie jechał autobusem linii (...) w miejscu R., nie podpisał załączonego do pozwu wezwania i nigdy wezwania do zapłaty nie otrzymał.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód Gmina Miejska K. jest organizatorem publicznego transportu zbiorowego na terenie miasta K. oraz gmin sąsiednich. W dniu 29 lutego 2016r. w autobusie linii nr (...), według opisu na wezwaniu, na terenie miejscowości (dzielnicy) R. miała miejsce kontrola biletów, która wykazała, że pasażer podróżujący pojazdem nie miał ważnego biletu.

Standardowo wykonujący kontrolę pracownik, prosi pasażera o okazanie dowodu osobistego, porównuje zdjęcie z dokumentu z okazującym, wypisuje wezwanie do zapłaty, umieszczając w nim dane pasażera. W tym wypadku na wezwaniu zostały wpisane dane pozwanego G. S., jego adres zamieszkania w N., numer pesel i seria oraz numer dowodu osobistego. Wskazano w wezwaniu zaległość tj. należność przewozowa 4 zł., opłatę dodatkową 240 zł. i kwotę łączną do zapłaty 244 zł. oraz termin 14 dni do zapłaty. Na wezwaniu znajduje się podpis (...).

Powyższe wezwanie zostało sporządzane w wersji cyfrowej a podpis został złożony na ekranie przenośnego komputera. Powód oprócz zapisu cyfrowego dysponuje wydrukiem z drukarki laserowej odtwarzającym zapis tekstu i podpisu pasażera.

W okresie kiedy miała miejsce kontrola biletów autobus linii (...) nie jeździł przez obszar R. w K.. Przeze przystanek o nazwie R. przejeżdżały linie o nr (...) i (...).

Powód nie zgubił dowodu osobistego i nikomu go nie udostępniał ale wykonywał w różnych celach jego skany.

/ **dowód:** wezwanie k. 4, zeznania świadka k. 104, oświadczenie biegłego k. 126, wydruki k. 132-134 /

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie dowodów z dokumentów przedstawionych przez powoda, wydruku przedstawionego przez pozwanego odnośnie przebiegów trasy linii autobusu (...) a także zeznań świadka Ł. P..

W pierwszej kolejności należy jednak zaznaczyć, że zeznania świadka choć wiarygodne, siłą rzeczy nie mogły mieć znaczącego wpływu na ustalenie stanu faktycznego. Świadek to kontroler, który w dniu 29 lutego 2016r. sprawdzał dokumenty przewozowe, oczywistym jednakże jest, iż po trzech latach od zdarzenia nie mógł pamiętać tej konkretnej kontroli, co oczywiście znalazło wyraz w jego zeznaniu. Świadek przedstawił jedynie jak wyglądają kontrole, jakie są czynności kontrolerów i to nie budzi wątpliwości. Wiarygodne jest także, że kontrolerzy dokonują porównania zdjęcia z wyglądem pasażera ale z pewnością porównania te są powierzchowne a nie ulega wątpliwości, że wygląd człowieka ulega zmianie i zwykła zmiana fryzury może powodować zmianę wizerunku.

Następnym przedłożonym przez powoda dowodem jest wydruk z cyfrowego zapisu wezwania do zapłaty, na którym widnieje podpis pasażera. Porównanie pisma złożonego na ekranie komputera oraz tego składanego przez pozwanego w pismach procesowych wskazuje na pewną odmienność pisma. Jednakże jest to wyłącznie ocena sądu, nie posiadającego wiedzy specjalnej, która co oczywiste jest wymagana do porównania pisma.

W przedmiotowej sprawie jak wynika z oświadczenia biegłego ds. kryminalistycznego badania dokumentów i pism R. B. przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego – wnioskowanego przez pozwanego, nie było możliwe. Przedstawiony przez powoda dowód w postaci podpisu złożonego pod wezwaniem nie nadaje się do badań identyfikacyjnych. Biegły w piśmie z dnia 16 grudnia 2019r. wyjaśnił przyczyny powyższego wniosku. Z tych powodów sąd pominął powyższy dowód jako niemożliwy do przeprowadzenia.

Jako wiarygodny sąd ocenił dowód w postaci wydruku ze strony internetowej miejskiego przedsiębiorstwa komunikacyjnego w K. (...), który jednoznacznie wskazuje, iż autobus linii (...) nie kursuje przez przystanek R. co potwierdza stanowisko pozwanego, iż nie korzystał on z tej linii autobusowej.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w ocenie sądu podlega oddaleniu.

W myśl art. 6 k.c. to na powódzie jako wywodzącym skutki prawne z określonych faktów, ciążył obowiązek ich udowodnienia. W sprawie istnieją tego rodzaju rozbieżności, budzące na tyle poważne wątpliwości, które nie pozwalają uznać, iż przedstawione przez powoda wezwanie do zapłaty jest wystarczającym dowodem do uznania odpowiedzialności pozwanego.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na słuszność zarzutu i twierdzenia pozwanego, że nie mógł korzystać z linii (...)w opisanym na wezwaniu miejscu zdarzenia.

Powód, pomimo wezwania sądu do ustosunkowania się do powyższej kwestii uznał, że to na pozwanym spoczywa obowiązek udowodnienia, iż w dniu kontroli autobus (...) nie zatrzymywał się na przystanku R. (pismo k. 118). Tymczasem właśnie pozwany przedstawiając wydruk ze strony internetowej wykazał, że autobus tej linii w tym okresie nie jeździł przez przystanek R.. Okoliczność ta została także zweryfikowana na tej samej stronie internetowej przez sąd – (k. 156-157).

Jak wskazano wyżej powód zaoferował właściwie dwa dowody – zeznania świadka i wydruk wezwania. Pierwszy z nich jak oceniono już wyżej nie mógł mieć istotnego znaczenia, mógł służyć tylko do opisu ogólnych zachowań kontrolerów. Natomiast drugi dowód został zakwestionowany przez pozwanego nie tylko odnośnie przebiegu linii 238, ale także co do podpisu pasażera. Pozwany zgodnie z regułą dowodową, wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego celem porównania pisma, jednakże z przyczyn niezależnych od strony dowód nie mógł być przeprowadzony. Biorąc pod uwagę nie budzący wątpliwości i udowodniony fakt, że kontrola nie mogła mieć miejsca w autobusie linii (...)w miejscu zdarzenia - R., następnie mając na względzie, że dowód w postaci podpisu budzi wątpliwości co do jego zgodności z podpisem pozwanego składanym na piśmie procesowym, sąd dokonując oceny całokształtu okoliczności sprawy, doszedł do przekonania, że roszczenie nie zostało należycie udowodnione co skutkuje oddaleniem powództwa.

Odnośnie kosztów postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc. Pozwany domagał się zwrotu kosztów procesu: 30 zł. opłaty od skargi uiszczonej zgodnie z wezwaniem z dnia 29 marca 2018r. i kosztów dojazdu z K. na rozprawę w dniu 25.10.2019r. wyliczonych szczegółowo w piśmie z dnia 8.06.2020r. w kwocie 116,80 zł.

Sędzia

ZARZĄDZENIE

1/ (...)

2/ (...)

3/(...)

(...)

Sędzia.